

Ünnepkor a szülők megpihennek

Azt hiszem, a szüleink főként azért várták a karácsonyt, hogy jól megpihenjenek. Nálunk a családban egy ideje az a szlogen: majd karácsonykor!

Hajnalban, amikor kóvályogva felkeltek és próbáltak minket az ágyból kikönyörögni (apuka reanimációs folyamatnak nevezi ezt), a szüleink azt mondták, hogy még egy kicsi, és majd alszunk. Azt hiszem, ezt főleg maguknak mondták, mert mi, ha már felkeltünk, éberek vagyunk, de ők még akkor sem, amikor a kocsiban ülünk. Csak néznek maguk elé szótlanul és sóhajtoznak. Szerencsére mi sokat csevegünk, még verekedni is szoktunk a hátsó ülésen, ilyenkor prímán verekedhetünk, mert a szüleink nagyon mélák, pár percenként mély levegőt vesznek ugyan, de csendben maradnak.

Így volt ez később is, amikor hazaérték a munkából, és máris valami itthoni teendőhöz kellett fogniuk, fátyolos, váglyakozó tekintettel mondták: no, majd karácsonykor megpihenünk.

Ezzel biztatott bennünket anyuka mézeskalácssütés-
kor, amit nagyon vártunk, de aztán valahogy a negyedik
süti díszítésekor rettenetesen meguntuk, és ezzel ösz-

tönözte magát a megmaradó ötvenkét kalács befejezésére.

Ekként szólt, amikor az iskolai adventi koszorú készítésére készültünk, bár próbált meggyőzni, hogy milyen szép még a tavalyi, sajnálta is kidobni, behozzuk a garázsból, kicsit leporoljuk, új gyertyákat tűzünk rá, és már kész is. De végül nem álltam kötélnek, nagyon szeretem ezt az eseményt az iskolában, remek buli, sokat kergetőzünk a folyosókon, míg az anyukák díszítgetik a koszorút a mi elképzeléseink szerint.

Ezzel nyugtatgatta apukát is, amikor az öcsém óvodai szereplésére apuka próbált pásztorjelmezt fabrikálni egy régi báránybőrből, és közben olykor odacsapta, és szinte az öcsémet is, mert nem volt képes egy percre veszteg maradni, hogy felpróbálják a jelmezt, melyben szerintem egyébként egy medvetámadás utáni pásztor képét mutatna, de apuka szerint nem baj, mert gyakori ma az ilyesmi az erdélyi juhászoknál.

És így volt ez akkor is, mikor a szüleinknek év végi munkahelyi partikra kellett menniük. A szüleink többféle dolgoznak, hogy meg tudjunk élni, így év végén nehéz nekik, mert mint mondják, ilyenkor kitör a kapuzárás előtti pánik mindenhol. Ráadásul több évzáró partin is részt kell venniük illemből. Ha jól értettem, ezek olyan bulik, amelyen törődött, megviselt dolgozók gyűlnek össze, és mindenki gyorsan haza akar menni, mert hétköznap szervezik őket, rendszerint azokon a hétköznapokon, amelyek a legnehezebbek a munkatársak életében. Mindenki siet, mert másnap is dolgozni kell ugyanazon a munkahelyen vagy többön, elkezdenek sietve bulizni, ezért hamar jó lesz nekik, mégsem mennek haza, és utána két-három na-

pig szenvednek. E szenvedés közben további karácsony előtti teendőket kell ellátniuk, mind a munkahelyükön, mind odahaza, akárcsak a mi szüleinknek, akik egyre karikásabb szemekkel révedeztek arról, hogy majd karácsonykor.

De úgy néz ki, a pihenésért nagyon meg kell dolgozni. Egyszer a nagymamám mesélte, hogy azt nem érti a túrázásban, hogy minek kell a hegyekre őrült kínok között felcapatni, ha csak egy kicsit lehet a tetejükön maradni, és már menni is kell tovább. Ilyennek tűnt nekem a mi karácsonyunk is.

Anyuka, mint harcias amazon irányította kis családkunk működését aznap, hogy minden meglegyen. Mivel ügyvédnek készülök, apuka elmagyarázta, hogy nálunk az anyukáé a törvényhozás, míg az övé a végrehajtás, különösen ilyenkor. Anyuka a konyhában sürgölődött, apuka beállította a fát és porszívózott, anyuka nyomatékos kérésére. Az idén apukának olyan nehézségek árán és olyan hosszasan sikerült befaragnia a fát (pedig Laci bácsi is átjött segíteni a szomszédból), hogy már nem volt ideje az angyalnak elvinni és feldíszíteni, ezért nekünk kellett.

Végül időben meglettünk, igaz, a szüleink eléggé csatagosan néztek ki. Amíg a szobánkban felöltöztünk, megjött az angyal (sajnos idén sem hozott xboxot), utána töltött káposztát ettünk. A szüleink sajnos már nem tudtak megpihenni, mert mennünk kellett az esti misére. Azt nem is mondtam, hogy mindig szerepelek a pásztorjátékban, ezért minden karácsonyi fotón angyalruhában vagyok otthon is, mert anyuka azt mondja, úgyis ünneplőbe kellene öltözni Szenteste, így a legpraktikusabb. (Ennek az eljárásnak egyébként hagyománya van nálunk a csa-

lábban, anyuka például minden gyerekkori születésnapjára és más ünnepnapjára fotóján népviseletben szerepel, mely annak idején a szépség és ellenállás szimbóluma is volt, de egyszerű megoldás is, mert a más ünneplő ruhát nem kellett beszerezni azokban a vészterhes időkben.)

Vacsora után gyorsan rendet kellett csinálni, mert nálunk az a szokás, hogy kántálók jönnek, ha vége a misének, és ők esetleg megláthatják, hogy nincs rend.

Miután a kántálók elmentek, ismét rendet kellett csinálni, mert mégsem lehet karácsony első napján rendetlenség, és mert ráadásul a szüleink csak rendben tudnak nyugodtan pihenni. Éjjel kettőkor feküdtünk le, reggel kilencig aludtunk, ami végül is elég pihentető. Igaz, a szüleink csak hétig, mert hozzászokott a szervezetük a korán keléshez, de legalább nyugodtan kávézghattak.

Aztán anyuka ünnepi reggelit készített elő hosszasan, utána mosogatott és ismét rendet csinált, újraterítette az adventi koszorús, süteményes díszasztalt. Ezután már készülődni kellett nagymamánkhöz ebédre, hogy lássuk, oda jött-e az angyal. Sokat készülődtünk, anyuka vasalt, apuka cipőt pucolt, hogy legyünk szépek. Mikor már elég szépek lettünk, rohanva elindultunk, hogy a nagymamánknak ne kelljen újramelegítenie a levest. Szép délutánt töltöttünk nagymamánknál, ott voltak az unokatestvéreim is, csak anyuka és apuka szomorkodott kicsit, hogy nem tudtak sziesztázni.

Anyuka otthon lemondóan tekintett arra a könyvkupacra, amelyet a karácsonyi ünnepek alatt szeretett volna elolvasni.

Amikor hazaértünk, olvasni kezdett, de elaludt a fotelben. Másnap délelőtt ismét misére kellett mennünk, mert